

The background of the book cover is a dark blue, textured surface. Overlaid on this are several large, stylized hands in a vibrant orange-red color. The hands are arranged in a circular pattern, with some overlapping others, creating a sense of unity and collective action. The overall aesthetic is bold and graphic.

PASQUAL ALAPONT

EL
JOC
DE LA
VERITAT

ESPURNA
bromera

EL PACTE

Era un dia com qualsevol altre, d'un cel blau tacat de vetes blanques. La colla, quatre xics i quatre xiques, es va reunir als bancs de la plaça, no lluny de l'institut. Aquell racó era com el revers de l'altra vida seua que transcorria entre quatre parets, el seu racó. Tenien pels volts de catorze anys i alguns n'havien fet ja quinze. De sobte descobrien, com un esclat de primavera, que moltes coses els eren desconegudes, el propi cos els resultava un terreny inexplorat, i els seus desitjos i els desitjos dels altres, un enigma que els cremava.

Juli va proposar el joc de la veritat, de colp i repent, i la idea va caure bé perquè estaven avorrits, avorrits de la vida que duïen i de fer cada dia el mateix. Hi hagué rialletes i mirades que ballaven indecises entre la provocació i la vergonya. Miquel va emprendre una corredissa que no duia enlloc, era com si haguera passat per fi un prodigi que esperava de feia temps, i Anna va fer el gest de mirar-lo per damunt d'unes ulleres inexistents. A la

seua edat, Anna ja no es permetia sentimentalismes ridículs. Però en el fons ella també tenia ganes de córrer i no sabia per què ni cap a on.

Juli va començar a explicar el joc, encara que el nom, el joc de la veritat, era tan explícit que no calien massa preguntes. Però tothom va estar atent mentre en descrivia el mecanisme, com si els hi anara la vida. Va explicar que s'havia de fer girar una botella, i que quan aquesta parava de rodar s'havia de fer la pregunta a la persona a qui apuntava la boca, i que s'havia de respondre la veritat, o si no es volia, s'havia de pagar una penyora.

–Jo no jugue –va dir Pilar.

Va sorprendre una negativa tan radical. La jove tenia els braços plegats sobre el pit, com si volguera protegir-se d'alguna escomesa, i els ulls fits en el buit, no ben bé en el buit, sinó en l'escena d'una pantalla que només ella era capaç de veure. Feia l'efecte que tenia un secret molt ben guardat, Pilar, un secret que devia cremar-li, i que no estava disposada a escampar d'una manera frívola. Però cap altre la va secundar, a tots els picava la curiositat, intuïen el perill d'endinsar-se en la intimitat de les seues vides; tanmateix, la seguretat que haurien d'enfrontar-se als propis tabús feia el viatge més atractiu. Qui renunciaria davant la promesa

de descobrir les fonts amagades d'un riu cabalós? L'excitació era tal que les pupil·les se'ls escapaven dels ulls.

—I com se sap que direm la veritat? Com se sap que un no s'està inventant una bola? —va preguntar Aleix.

Juli es va afanyar a respondre.

—Farem un pacte, un pacte de sang, ens punxarem el dit i deixarem caure una gota dins d'un got d'aigua; barrejarem la sang de tots i ens la beurem.

Sònia va fer cara d'ois.

—Quin pensament! Jo no pense beure'm la sang de ningú. Se't pot encomanar una malaltia, i, a més, és fastigós.

—No, farem un pacte d'ànima —va dir Anna amb la veu rogallosa.

—Un pacte d'ànima? Què vol dir això? —va preguntar Aleix.

—Es tracta d'un jurament sagrat, un compromet la seua ànima a dir la veritat, i si no la diu es converteix en un mort vivent.

Van riure, i el més graciós era que Anna parlava seriosament.

—Continue pensant que qualsevol pot inventar-se el que li done la gana —va dir Aleix—. No ho podem saber, si es diu o no la veritat.

–Però qui no diga la veritat ho sabrà –va insistir Anna–. Ell mateix sabrà que ha fet el jurament en fals, i això no el deixarà viure. –Aleix va fer un bufit per manifestar la seua desconfiança, però ella va parlar amb una determinació quasi messiànica.– La maledicció el perseguirà, i quan li passe qualsevol cosa, una caiguda, un simple refredat o si se li mor algú, un pare, una mare o un germà, pensarà que és un castic per no haver respectat el jurament, i sabrà que tots nosaltres l’haurem maleït. Es mirarà a l’espill i es recordarà d’haver faltat a la promesa. No crec que es pugui viure amb aquest remordiment, un no es pot amagar d’un mateix.

Hi hagué un silenci. Tots meditaven sobre la magnitud del jurament màgic que se’ls demanava, i si aquest seria suficient per lligar-los. Era difícil agafar un compromís tan gran sense saber-ne un poc més i Gemma va expressar la inquietud de tots.

–Com seran les preguntes?

–No pense respondre preguntes porques –es va avançar Sònia, però amb aquesta resposta semblava que, d’una manera tàcita, estava acceptant de jugar, i que els secrets que ella posseïa devien valdre molt la pena d’escoltar. Quina seria la pregunta que havia de fer aflorar aquelles deus desconegudes que la feien patir tant? Aquest cuquet els incitava, i

Sònia no va poder evitar la sensació d'estar nueta davant dels altres. Desitjava fugir, però alguna força invisible la mantenia clavada al lloc.

—Les preguntes són les preguntes —va dir Juli—. N'esteu fent un gra massa, i aviat serà l'hora d'anar-se'n. Ningú no va a un examen sabent les preguntes.

—Jo mai no em sé les preguntes ni les respostes —va dir Pilar, lacònica, i tots esclafiren a riure. No havia volgut fer cap broma, però era cert que, de tots, era l'alumna menys aplicada. No era cap tòtila, però es passava les hores dibuixant, i omplia pàgines i pàgines a bolígraf amb motius i signes que eren de difícil interpretació i que ella tampoc no sabia o no podia explicar. Era com si s'absentara d'ella mateixa. Alguna vegada els mestres li cridaven l'atenció, però, com que no molestava, sovint la deixaven estar en el seu món a part.

—Prou de romanços. Comencem, xiques! —va dir Miquel amb les mans desplegadas i sense parar de fer molinets en l'aire.

A Anna la posava nerviosa, tanta afectació. Què esperava descobrir, aquell gamarús? Boleta, li deien de malnom. No a ell directament, però era així com s'hi referien els altres. Miquel buscava l'acceptació del grup i feia esforços per semblar enrotllat, però

tenia poca gràcia, i això resultava patètic. A Anna no la seduïa que s'assabentara d'alguna intimitat seua i, menys encara, que la proclamara als quatre vents. Hauria preferit excloure'l del joc, i això li va despertar un desig morbós. No tenia cap interès en la seua vida privada, però li agradaria burxar-hi una miqueta, fer-li un poc de mal.

–D'acord, juguem, però amb una condició. –Anna va passejar la mirada d'un en un fins que va suscitar l'atenció de tots.– Si es fa una pregunta i dues persones pensen que no és apropiada, queda eliminada del joc.

Juli va fer grans escarafalls.

–I on està la gràcia, llavors? Si un no vol contestar, paga una penyora i s'enfronta a un repte –no va poder evitar riure per sota el nas–. Però quan es conega el repte potser s'avindrà a contestar la pregunta.

–No he dit que una sola persona puga negar-se –va matisar Anna–, però si dues persones pensen que és millor no contestar, o que un repte és humiliant, no s'haurà d'insistir i s'haurà de buscar una altra cosa.

–No hi veig cap gran diferència. Són ganades d'emprenyar.

Juli estava massa eufòric per captar la subtilitat de la proposta. D'una en una, les xiques van secun-

dar el límit del veto, això els feia la vaga sensació d'un escut protector. Els xics no van dir res, no tenien ganes de ser acusats de covards, i els excitava la idea de posar les xiques en un compromís. Pensaven que seria com obrir la caixa dels trons.

–D'acord –va concedir Juli–. I la segona condició?

–No es pot revelar res del que es diga en el cercle de confiança, encara que passen molts anys. Si algú ho fa, és home mort.

–O dona morta.

–Clar, és només una manera de parlar.

A ningú se li va acudir que en algun moment haurien de dur a terme de debò la materialització d'aquella clàusula. Es dirigien cap a un territori desconegut i, vagament, tenien la sensació que s'havien de proveir de salconduits, però encara no sabien què s'hi trobarien. Tot plegat formava part dels prolegòmens del viatge i estimulava la seua imaginació. Llavors es van apartar dels bancs i van buscar una clapa de gespa al costat d'una bardissa de xiprer. Asseguts en rogle quedaven aïllats de les mirades dels passejants, però no buscaven un refugi, més aviat els feia l'efecte d'estar traspasant una frontera. Es van agafar les mans i la impressió de cercle tancat es va accentuar.

–Promet que no diré cap mentida –Anna els va mirar i tots van repetir la mateixa frase, amb una convicció quasi hipnòtica, només Miquel va deixar escapar una rialleta, però Anna el va fulminar amb la mirada i va continuar el jurament–. I que no revelaré res del que ací es dirà sota la pena de la maledicció més negra, convertir-me en un empestat, un mort en vida.

Tots van repetir les frases, com una salmòdia. S’havia aconseguit una atmosfera que animava a la confessió. No tenien botella, però no va caldre’n. Pilar va traure un bolígraf de molts colors i el va fer girar sobre una carpeta. La punta va assenyalar Sònia.

–Tu –va dir Juli.

Sònia va deixar escapar un bufit, com si no poguera retindre l’aire.

–Jo què?

Juli va agafar el bolígraf i va accionar insistentment el mecanisme per traure’n la mina.

–Has fet un bes mai, a algú? –va preguntar malèvol.

Sònia es va torbar un moment, però en la desesperació va trobar una eixida.

–Sí, a molta gent, als meus pares, a la meua germana, als avis i a la meua gosseta Miquiua.

Tothom va riure.

–Això no té gens de gràcia. No hem aclarit com han de ser les preguntes –va interrompre Aleix, desdenyós.

Fins ara no havia dit res, però havia estat esperant el moment que es desballestaria tot. Ara estava molt content que els esdeveniments li donaren la raó. Pensava que Juli era descuidat i que no havia plantejat bé la dinàmica del joc. Ell i Juli eren com dos pols extrems del grup. Aleix era hàbil sobretot diagnosticant les febleses dels altres, però li resultava incòmode fixar cap criteri propi, i la seua crítica no va resoldre res. Tots parlaven alhora, algú va dir que primer s'havia de triar qui havia de fer d'interrogador, uns altres s'inclinaven per decidir-ho entre tots, sobretot havien de meditar bé la pregunta perquè fora comprometedora.

–No ens compliquem tant, explica'ns com va ser el teu primer bes d'amor –va dir Miquel.

La demanda, simple, directa, va desviar l'atenció de tots cap a Sònia, i ella va fer un gest com per espolsar-se les puces.

–Ja he donat la meua resposta, i no he dit cap mentida. Ara li toca a un altre.

–Jo crec que aquesta pregunta l'hauríem de respondre tots, d'un en un –va proposar Aleix.

Juli es va regirar, estava impacient per començar.

–Sí, tant se val, fem-ho així, però afanyem-nos o se'ns farà quina hora. Tots sabem què és un bes d'amor. No cal que siga el teu nóvio oficial, Sònia. –Després d'una pausa va afegir:– De fet, és millor que no ho siga, millor si és un bes prohibit.

–Què vol dir un bes prohibit?

–No et faces la tonta, guapa –va dir Anna.

Per què li deia això, Anna? A Sònia li va semblar que sobrava tanta crueltat. La intimidava la mirada dels altres, li feia l'efecte que li volien arrancar alguna cosa.

–No tinc nóvio, i no he besat mai ningú –va dir en veu baixa.

Hi hagué una pausa, i Miquel va dir:

–No m'ho crec, volem sang i fetge.

Sònia va abaixar la cara, l'expressió se li havia tenyit d'un matís pudorós. Li hauria agradat poder explicar els detalls d'un bes, no li'n faltaven ganes. Li agradava un xic de la classe, d'aquell mateix rogle, però estava segura que no podia ser més que un amor platònic, ella no era de la mena de xiques que s'insinua i ell la tractava massa amigablement per sentir res, però havia

fantasiejat tant amb un bes seu que era com si s'haguera produït. Pensava que hauria pogut parlar d'aquest bes imaginari i no hauria dit cap mentida.

Com si li haguera llegit el pensament, Bernat va intervindre:

—Jo me la crec. S'ha de ser valent per a dir la veritat, i ella l'ha dita. Ens agrada o no és la seua veritat, i haurà de bregar amb la seua consciència si no és així. Hem fet un cercle de confiança, així que no s'ha d'insistir més.

Sònia es va atrevir a alçar els ulls, i va tornar a fer el seu somriure pudorós.

—A qui li toca ara? —va preguntar Gemma donant el tema per tancat.

Pilar anava a fer girar el bolígraf, però Anna va dir que s'ho podien estalviar, que continuaren per la dreta de Sònia. Tothom va mirar a Aleix i aquest va fer un bufit.

—El meu primer bes va ser a una cosina, però...
—El pessic de malícia que hi havia en aquells punts suspensius havia encés la curiositat de tots.— Va ser un bes d'amor.

—Detalls, xicot, volem detalls —va dir Juli.

Aleix va començar a parlar amb una mena de so gutural que els va fer riure.